

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 127/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], Ústav na výkon väzby [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 50 ods. 3, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 1 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 prvej vety a ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 97/2015 a jeho rozsudkom z 2. júna 2016, ako aj postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 60/2016 a jeho uznesením z 3. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], Ústav na výkon väzby [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 50 ods. 3, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 1 a čl. 154c ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 prvej vety a ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 97/2015 a jeho rozsudkom z 2. júna 2016, ako aj postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 60/2016 a jeho uznesením z 3. novembra 2016. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. januára 2017.

Zo sťažnosti a z listinných dôkazov, ktoré si ústavný súd zadovážil, vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 3 T 97/2015-1072 z 2. júna 2016 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania opätovného zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. d) v spojení s § 138 písm. b) Trestného zákona, ako aj pokračujúceho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. b), ako aj § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Bol mu za to uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 14 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Uznesením krajského súdu č. k. 4 To 60/2016-1177 z 3. novembra 2016 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol. Krajský súd takto rozhodol na základe odvolania sťažovateľa.

Podľa názoru sťažovateľa všeobecné súdy porušili jeho označené práva podľa ústavy, dohovoru a listiny.

Sťažovateľ poukazuje najmä na to, že zo zvukového záznamu z hlavného pojednávania okresného súdu konaného 17. decembra 2015 (ktorého prepis sťažovateľ predložil) vyplýva (v časovom úseku od 2:27:48 do cca 2:35:00), že sudca JUDr. Martin Ivan konal a rozhodoval svojvoľne a protiústavne. Vo svojich písomných uzneseniach uvádzal nepravdivé údaje, pozmeňoval výpovede svedkov (policajtov). Podrobnosti vyplývajú z trestného spisu, ku ktorému má sťažovateľ obmedzené možnosti prístupu.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že si neželá nič iné ako spravodlivé súdne konanie, ale tiež aby rozhodoval taký sudca, ktorý riadi konanie podľa zákona a ústavy.

Napokon žiada, aby mu bol ustanovený za právneho zástupcu v konaní vedenom ústavným súdom JUDr. Tibor Šulák z Hurbanova.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o sťažnosti vo vzťahu k okresnému súdu nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa

ústavy, dohovoru a listiny mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu.

V danej súvislosti treba tiež poznamenať, že sťažovateľ právo podať odvolanie využil s plným úspechom, keďže krajský súd na základe jeho odvolania rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vo vzťahu k zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu treba uviesť, že na jeho základe bude trestné konanie proti sťažovateľovi pokračovať znova pred okresným súdom, pričom proti jeho rozhodnutiu bude opätovne prípustné odvolanie. Nové rozhodnutie krajského súdu bude možné v ďalšom napadnúť ešte dovolaním, o ktorom by rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Až po prípadnom dovolacom rozhodnutí najvyššieho súdu (ak toto bude v neprospech sťažovateľa) prichádza do úvahy prípadná možnosť obrátiť sa na ústavný súd.

V uvedenej súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je možnosť intervencie zo strany ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak ochranu neposkytujú všeobecné súdy (porov. *mutatis mutandis* I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre neprípustnosť (porov. § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde; ďalej porov. aj *mutatis mutandis* I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05).

Osobitosťou prerokovanej veci je skutočnosť, že jej predmetom je zrušujúce rozhodnutie krajského súdu, čo znamená, že konanie na všeobecných súdoch ďalej pokračuje. Ústavný súd však stabilne vychádza z názoru, že jeho hlavnou úlohou je ochrana spravodlivosti a ústavnosti konania ako celku. Vzhľadom na to, že sťažovateľ sa môže domáhať ochrany svojich práv v konaní pred odvolacím súdom, ktorému bola vec vrátená

na ďalšie prerokovanie, a následne v dovolacom konaní, je ústavná sťažnosť v tejto fáze konania predčasná, a preto ju v tejto časti ústavný súd odmietol ako neprípustnú.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017